

De trots van Tasso: scriptiepresentaties

Elk jaar werken derdejaars Tassostudenten aan een zelfgekozen eindproject. Vaak een scriptie waarvoor ze onderzoek doen. Met veel trots kijkt de Tasso-staf aan het eind van het studiejaar naar de presentaties van de resultaten. Hieronder afgestudeerden aan het woord over hun eindproject en bevindingen en hun ervaringen bij Tasso.

‘Ik viel van de ene verbazing in de andere’

Naam: Mildred van Norde

Leeftijd: 55 jaar

Beroep: tekstschrijver

Hoe kijk je in z’n algemeenheid terug op je studie bij Tasso? Wat is het belangrijkste dat je hebt geleerd of ervaren?

‘Ik mag me nu bijna officieel regressietherapeut noemen en daar ben ik trots op. De driejarige opleiding was voor mij persoonlijk een ontdekkingsreis en niet alleen voor wat betreft de leerstof; vol verbazing en bewondering sloeg ik de ontwikkeling gade van mijn medestudenten, terwijl datzelfde (soms ongemerkt) ook met mij gebeurde. Vraag de mensen in mijn directe omgeving of ik ten opzichte van vóór de opleiding veranderd ben en je zult als antwoord een volmondig “ja” krijgen. Hoe dan? Ik heb het belangrijkste goed gekregen dat ik nodig had: zelfvertrouwen.’

Wat was het onderwerp van je scriptie en waarom heb je dat gekozen?

‘Mijn scriptie *Schakels* beschrijft de geschiedenis van de regressietherapie, de beroemde wetenschappers die hun steentje bijdroegen met soms ogenschijnlijk onbeduidende uitvindingen of onwaarschijnlijke bedenkensels, en een deelvertaling van *Les vies successives* van Albert de Rochas.

Het onderwerp kwam bij toeval op mijn pad. Ik kwam de naam van Albert de Rochas een aantal keren tegen in het boek *Reïncarnatie, Denkbeelden en Ervaringen* van Hans ten Dam, die hem aanhaalt als iemand die gezien kan worden als de grondlegger van de hedendaagse regressietherapie. Niet omdat hij regressie gebruikte om therapie toe te passen of de eerste zou zijn die het begrip reïncarnatie lanceerde. Maar hij paste daadwerkelijk met succes geheugenregressie toe op veel proefpersonen en kwam daarbij in de prenatale fase, het tussengebied (tussen levens in) en in vorige levens terecht en beschreef het verloop van deze sessies nauwkeurig. En dáármee was hij de eerste.

Het boek bestaat alleen in de Franse taal, een taal die niet iedereen machtig is. Ik bedacht dat ik het voor mijn scriptie zou kunnen vertalen en begon daar enthousiast aan, maar voor de hele vertaling heb ik meer tijd nodig dan ik verwachtte.

Tijdens het lezen van het boek kwam er een vraag bij me op: Hoe was De Rochas eigenlijk op het idee gekomen om geheugenregressie te gaan doen? Ik besloot die vraag te beantwoorden en de scriptie

Schakels te noemen: Met wat en wie is de ontdekking van de mogelijkheid van geheugenregressie eigenlijk begonnen en hoe ging dat precies verder?’

Wat zijn je belangrijkste bevindingen en conclusies?

‘Albert de Rochas (1837 – 1914) was militair, onderzoeker, wetenschapper en schrijver. De combinatie van deze vier talenten leidde in de beginjaren van de 20ste eeuw tot strategisch aangepakte, wetenschappelijk onderlegde sessies naar vorige levens, maar ook de toekomst, met veel proefpersonen. Naar aanleiding hiervan schreef hij het boek *Les vies successives* (1911), wat letterlijk ‘opeenvolgende levens’ betekent.

De Rochas onderzocht niet alleen het bestaan van reïncarnatie maar ook het proces van hypnose. Hij beschrijft de vele verschillende stadia van hypnose, die allemaal hun eigen vaste kenmerken hebben en waar iedere proefpersoon op dezelfde manier doorheen gaat. Soms zijn die kenmerken wel heel bijzonder. Met ogen als schoteltjes en een ongetwijfeld onflatteus openstaande mond leerde ik dingen die de Rochas beschreef, in woorden alsof het allemaal de gewoonste zaak ter wereld betrof. Ik beloof jullie; de hele vertaling komt eraan, nog even geduld! Een zeer interessant deel ervan, de 29 sessies die De Rochas met zijn proefpersoon Mayo deed, heb ik al wel in de scriptie gezet.

Ik heb me afgevraagd of hypnose misschien een beter hulpmiddel zou kunnen zijn dan de door ons gebruikte trance, omdat de proefpersonen van De Rochas onder hypnose zo gemakkelijk op hun tijdlijn bewegen. Maar als je onder een hypnose bent op de manier zoals De Rochas toepaste, is je bewustzijn voor een deel uitgeschakeld, waardoor je je erna niet herinnert wat er tijdens de sessie is gebeurd. Dit gebeurt niet met de door ons gebruikte trance. Het is therapeutisch gezien natuurlijk juist belangrijk dat je je alles precies herinnert. Bovendien lijken bij diepe hypnose de emoties niet aan kracht in te boeten, hoe vaak een proefpersoon ook door een traumatisch voorval wordt geleid. Er vindt dus geen verwerking plaats. Dus nee, een dergelijke diepe hypnose is voor ons geen geschikt hulpmiddel. En ook niet nodig; ook met trance lukt de geheugenregressie meestal prima en belangrijker nog; er vindt wél verwerking plaats.’

Wat kunnen regressietherapeuten hiervan leren?

‘Regressietherapeuten willen altijd graag weten wanneer en waarmee iets begonnen is. Deze scriptie geeft antwoord op die vragen voor ons eigen vakgebied.’

Wat heb je voor jezelf gehaald uit dit project?

‘Bij het lezen van het boek viel ik van de ene verbazing in de andere. Ik kwam uitspraken tegen die de proefpersonen van De Rochas 100 jaar geleden deden, maar die ik mijn eigen cliënten ook had horen doen. Verder vond ik mogelijke verklaringen voor fenomenen die ik zelf ook had ervaren maar nooit had begrepen.’

Hoe voelt het nu je geslaagd bent? Voel je je klaar om therapeut te worden en wat ga je nu doen?

‘Ik heb zelfvertrouwen gekregen. En niet alleen als therapeut, maar dit heerlijke, comfortabele gevoel is een deel van mijn persoonlijkheid geworden. Ik ga binnenkort met mijn praktijk starten.’